

Welkom in de Top-2000 kerkdienst

Maartenskerk Doorn

24 januari 2021

Ik wil u vanmorgen mee nemen, de boot in,
die boot op het meer,
dan zijn we bij de leerlingen van Jezus,
we worden zelfs *een* van hen..

Waarom zo bang, waarom zo weinig vertrouwen? vroeg hij.

Was dat een vraag?

Was dat werkelijk een vraag?

'Waarom zo bangelijk? Zo weinig vertrouwen?'

Waarom heb ik daar geen antwoord op gegeven?

Gewoon gezegd zoals ik het voelde?

Dat de golven over het schip sloegen...

de kuip vol water liep...

Is het dan zo gek te denken dat je vergaat?

Is het dan zo gek om angstig te zijn?

Wie wil er nou vergaan?

Ik vind zijn vraag niet eerlijk.

Alsof hij mij betrapte op iets dat ik niet zou mogen hebben... angst, ..twijfels...

maar soms barst ik ervan...

En vind je het gek... die valwinden hier op het meer zijn berucht... ze waaien onverwacht op ons neer!

Als visser ken ik ze als geen ander...vrienden verdronken hier... en ik... ik zou niet bang mogen zijn?

Hij schreeuwde de wind en de golven gewoon toe alsof het onwillige honden waren die terug moesten in hun hok...: koest jij!.. af!

En ze gingen nog ook...gingen liggen, dropen af... met de staart tussen de benen...

Maar ook al klopte wat mijn ogen zagen... zoiets *kan* natuurlijk niet!..

De wind gehoorzaamt niet... golven laten zich niet gebieden...

Moet ik *hier* vertrouwen aan op doen?

Maar vertrouwen in *wat* dan?

Weet je hoe het voelde?

Alsof ik hem niet wakker had mogen maken.. zo voelt het.

Dat ik, dat wij zelf het hadden moeten klaren.. zo!

Dat ik, dat wij, als er meer vertrouwen was geweest..

het *wel* hadden gekund.

Waarom ging ik hem eigenlijk wakker?

Wat verwachtte ik daar van?

Dat *hij* ons redden zou?

Ik was eerder boos...net zo woedend als de golven...

dat hij daar maar lag.. zo vredig of er niets aan de hand was...

Ik had het gevoel dat hij tenminste moest zien, moest *voelen* wat wij doormaakten.

Hij die zo goed en vrij over geloof en God sprak:

Houd moed, heb lief!

Hij die ons iets liet proeven van het geheim van God in dit leven...

Ik wilde dat hij...

dat uitgerekend hij op *dat* moment...zij aan zij...bij mij was... Maar verdorie hij sliep... en ik rammelde aan de kettingen...

Wierp, als ooit Job, een steen door de ruit van de hemel...

Wordt toch wakker!! Zie je dan niet dat we vergaan?

Maar toen hij wakker werd... en ging doen wat hij deed...

werd ik zo klein als een hulpeloos kind..

Zo een voor wie de sterke broer moest komen, om de kastanjes uit het vuur te halen..

Die had ik er zelf natuurlijk uit moeten halen... al wist ik niet hoe. Ik voelde me beschaamd... en te kijk gezet als een kleine jongen...

En hij?: *'Waarom zo weinig vertrouwen? Waarom zo bang?*

Hoe gaat het met geloven?

Hij was bij mij aan boord. Lag te slapen in het achterschip, bij het roer van mijn boot.

Ik vroeg het niet aan hem, hij vroeg het mij: vaar mij naar de overkant. En ik dacht en wist: dat doe ik.. dat kan ik..

Zijn vraag deed mij groeien.

Aan het begin van de tocht dacht ik na over zijn woorden van kort daarvoor.

Dat zijn boodschap van Gods liefdesmacht....

als een geheim gekoesterd moet worden.

En diep in de aarde...diep van binnen..

wortel moet schieten... en als vertrouwen groeien mag...

Zoals een mosterdzaadje dat doet.. van klein naar groot...

Aan het begin van die tocht dacht ik... zo is het goed..

hij slaapt in het ruim... als het zaad in de aarde...

als het koninkrijk geplant in mijn ziel..

Tot de storm kwam... en ik vergat dat Hij in mij is, achter me staat, met mij gaat en me voor *en* tegenspreekt...

De angst maakte mij klein. Kleiner dan ik bedoeld ben.

Het geloof, leert hij, maakt je groot..

groot in de zin van: met meer vreugde en vertrouwen leven,

samen met de anderen delen, elkaar tot hand en voet zijn.

En als de adem stopt en jij niet meer zingen kan,

doet een ander het voor jou..

Nu slaapt hij *weer* in het ruim van mijn schip.

Ik neem hem mee... en Hij mij..

Zo dragen we elkaar naar de overkant.

Hij gaat mee, het is niet nodig dat ik *hem* wakker roep.

Mij heeft hij wakker geroepen.

Hoed moed, heb lief!